

vil rejse over denne Sejr, skal blive en Skamstøtte! Jeg stoler paa Ungdommen! Den vil ikke lade sig bedrage! Denne skønne Jord, der svæver frit i Stjernevrimlen, er *vor*, og vi anerkender ingen fremmed Voldsherres Ret over vort Liv. Vi elsker vort stormombruste Land, vor fælles Lyst og Sorg og Ære, og vi vil værne det som Odelseje for de ufødte Slægter! . . . Et Leve for Friheden! Et Leve for Danmark! Et Leve for Frihedens Danmark!"

IV

En Solskinsdag i Begyndelsen af Januar kørte Jytte og hendes Kæreste til Raadhuset. Da de en halv Time efter kom ud derfra, var de gifte. I det smukke Vejr kørte de ud til Frederiksberg Have, hvor de spiste Frokost. Den næste Dag skulde de rejse til Italien og indtil videre bo i Gargnano, en lille By ved Gardasøen, som Jytte paa sin Italiensrejse havde forelsket sig i og allerede dengang udset sig til Kærlighedsskjul i sine Hvedebrødsdage.

Iøvrigt havde de lejet Lejlighed i Grønningen, havde ogsaa købt Udstyr; men da de vilde være borte hele Vinteren, havde de ikke indrettet sig med nogen Husholdning.

De havde begge to været lige utaalmodige efter at faa alting ordnet til Bryllup. For Jyttes Vedkommende skyldtes det især Forholdet til Moderen, der gjorde hende hver Dag i Hjemmet til en Pine. Men ogsaa den mere og mindre nærgaaende Forargelse eller Medynk, der vistes hende af de fleste af hendes Bekendte, havde gjort hende Tilværelsen i Byen uudholdelig. Og saa var der desuden det hele politiske Røre, som baade hun og Karsten var ganske udenfor, denne ufattelige Ophidselse, der havde forfulgt hende Livet igennem og allerede i Barneaarene faaet hende til at føle sig forladt.

Endnu en anden Grund havde hun til at længes bort, en Grund, hun ikke havde betroet nogen, heller ikke Karsten. Skønt hun med Bestemthed vidste, at Torben Dihmer var rejst, saae